

Савремена поезија

Савремена поезија
НОВА КЊИЖЕВНОСТ
Књига 33.

Главни уредник
Аџа Видић

САВРЕМЕНИ
УШКОПЉЕНИЦИ

Александар Лукић

Истислекша

ЛИБЕЛА НАД СВЕТОВИМА

Помисли куд води такав пут?

Множина наваљиваше да посети мој дом.
Но, добро, рекох тад ја:
Ето те либеле над световима.

До скоро ту путању прелазих очас,
весело беше упутити се њом.
А сад док шетам у друштву са тобом
на раменима осећам бисаге
набијене влажним песком.

О зебама које чујеш у дубравама окол,
словићу други пут. Мит? Извор са водом
бистром опази. Младе јасике?

Шипурци са брежуљка накострешени
белег су да не омашимо правац.

Корак по корак, и ето нас.
Кажем ти: Не прескачи ограду.
То су само ожиљци газдинстава.

Уз оно тоцило за брушење секире,
под ораховом крошњом провех младихство.
Песниче, сети се ко си?

Приђи дрвеној справи, стегни ручицу
окрени круг. Упознај лепоту варница.

ИЗГОН ИЗ НАСЛЕЂА

Толико врата одшкринутих,
а поред њих, дашак поветарца
с вечери љуља зелено лишће у градини.

Драгано моја, ливадски скакавци
омаше стабљику траве и заврше
у шољи са леденим чајем.

Магарац натоварен џепаницама
за огрев, њаче привезан о суво дрво
украј пута да га ко одвеже.

Али ти се сети тог тренутка –
док будеш читала стихове.

Изгон из наслеђа личи
на љескање лишћа.

МАРИЈА

Приви се уза мене жена нека лепа,
Марија веровах да је то?

Имаше лице моје мајке из девојачких дана.

У густом честару плавог багремџа
мами ме да чаврљамо.
Распарене птице то чине.

Рашта Маријо устајеш из гроба?

Да те згњечим, Маријо?

Са досадним мувама тако
поступају на сеском столу
усред ручка. Немам снаге.

Бежимо од порезника,
пологу јучерашње светице,
са мртвачким белегом на глави.

Ево нам се ближе ловци са псима
на поводцу. Сад ће нас сустићи
и приповедати о праведницима.

Због осећања части
изгубићемо живот.

ПОКИСЛИ ПЕТАО

Притајена мрена на дну реке
мора да сам био у суровој
нарави сународника. Песник
што вешала и гиљотину
везује очас у леп сонет.

Мајчицу са туџетом црквених свећа
опазих куд лута Србијом.
Згужвану орахову мрезгу
њене мараме пронађох на путу.

И намах, стварност ликује.

Покисли петао се издвоји од јата.

ТРЕШЊЕВ ТОП

Трешњев топ из моравских вирова
извадише безуби аласи и још један
приде са њим тежак, ливен од бронзе.
Локалне новине описаше догађај,
помпезно. Изјава историчара казује
да оружје потиче из 19. века,
бачено на дно реке највероватније
након пропасти Првог српског устанка.

Трешњев топ окован попут винског бурета
гвозденим обручима да не прсне од цветања
барутног пуњења. Његових двеста година
делују као да стижу из мајсторске радионице,
а не да је извађен из речног муља.

Онај од бронзе видније је пропао.

Уместо у музеју топови завршише
крај бисте округног устаника тог доба.
Постављени на лафете уз бисту
недвосмислено подсећају на
чачкалице са стола из градске кафане.

Трешњев топ зева устима заобљенијим
од шарана дивљака. Зар су из њих одиста
бљувала ватрена ђулад по главама неверника?

Можда ће какав потомак дочекати
да топ олиста с пролећа
да из њега процвета бела трешња

са које ће опадати цвет
при месечини?

Бронзани ће за мог живота
обући гуњац зелене патине.

ОШТРА ВИЛИЦА

Млад месец шћућурен у грању,
мали срп приправан да се гоји,
тражи тела девојака и младића
да их милује, мене оставља за послатицу,
но ни ја не попуштам са књигом песама
заваљен у столици под тремом
тако људски у њега гледам.

Помисли месече на пријатеље око нас
повијених глава, на војску струњених класова
из чијих се обода на шеширу
клати уденут цвет.

Ах, месече, бол нам је исти.
А ти ме тако искрено са даљине бријеш.

Наша историја је слика и прилика
повезаности бршљана и зида,
оштрих вилица. Жилицама се закивамо
једно другом у лице.

Остаћемо живи ноћас! Преживећемо!
На иконама обешеним по храмовима
нема насмешене Богородице.

СЕЧИВО

Светлост, светлост, светлост,
Чатрње, а мало даље, камаре камења –
дечак стење у боловима – ко си ти дечаче?

Сунце изгрева ватру. Бело жуманце
а потом ватрена кугла
окупа живот мој.

Гледати у светлост,
у светлост сједињену
са крајностима дана,
голубицу покорну са сеном у кљуну.

Како умире човек
при светлости док заслепљује,
падајући у силним сечивима са неба?

ФАЈРОНТ БЕЛОГ РУБЉА

Биће да је то било на обали Дунава,
румунског сеоцета, гоблену природе.
Опрано рубље за свадбеном ноћи
лелуја окачено по жицама дворишта.

У мојим мислима,
испечене наге купачице, вапе
за друштвом на развалинама
прикљештене рубом
потопљеног насеља.

Душе непостојаних предака
падају по нашим телима,
гар догореле ватре једва да је то био.

На тој обали се затекох,
у овом опскурном часу
пријатељу.
Ти мора да постојиш негде.

Због тебе ветар њише бело рубље
обзнањујући пљеском фајронт.

ЗЕМАЉСКИ ПОСАО

Копање руде, или пак штројење вепова,
сеча хиљадугодишњих стабала у шуми,
кошење траве пред кишу уз јеку громава –
без изузетка мрзим, али ме вртача
простих занимања не пушта из себе.

Мрачни сине окупан у зноју
истрајавај на властитим мукама.
Крцкај у миру дневницу.

Харфа нек цигуља.

Тешки су земаљски послови.

Девојче са гргуравом косом,
међу паљевинама храма проси
милостињу. А ко влада законима?
Са грудима мањим од песнице,
девојке са пеном у углу усана,
овде сам – приђите срне моје.

БРОШ

Брош борове смоле са стабла виси
о танком концу а у њему инсект удављен.
Између стена и облака на ивици литице,
лелуја ваздухом преслица уметности
саме по себи, а ја понесен шетњом
стигох пред њу.

Ни славуј, ни кобац, а докле се успех?

Душо моја, рекох ли, мајушни инсекту,
сакривен у крви и месу, ко ће стићи до тебе?

Можда ветар млак, или девојка уплакана
у часу кад разбије крчаг на извору,
расцветан цвет млеча, будућа Герника ливаде –
прозорчић за којим жудиш, пупољак пролећа?

Берачице малина одвешће нас на гозбу
где тужне певају наге певачице,
о нашем животу наред хана,
на педаљ испред носа увијајући се у струку
безобразно. Кожа њихових тела недај да нас
опчини то је само масна земља на ђоновима
ципела старих удовица.

Ускоро ће ноћ и запеваће сенке за брдима,
огласиће се птице и инсекти, певај и ти о себи.
Тесна колиба грли своју тужбалицу.
Откриј ту музику смртних бића изван Бога,
малени инсект жедан и заточен у смоли
слика је и прилика стварности око тебе.

ВИЈУН

На брштоку тик уз вир бејаш
годинама сакривен за старим стаблима
врба одакле осматрах бутине девојака,
старијих коју годину од мене.
Толико дуго крчмих ту слику
у маштаријама. Те светле женске бутине
углачане кундаке у памћењу.

Оне са вретеном у руци одмотаваше
конац низ таласе реке,
младе и гиздаве жељне љубави,
беху одреда.

Изворчић са водом зеленом а над њим леска,
зрневље лешника са грана. Златна икра.
Ту је чист крај.

Речна трава подсећа на дечије чуперке,
у брзацима врхови јова налазе огледало.

Након свега ја сам онај крупни коњски зуб
избачен после поводња на спруд златаст,
песковит, оцеђен.

Мрешћење риба у плићаку Пека,
узмућен муљ, кључање воде за рибљим перајима
наличи мом сећању.

Вијун из муља,
помаља главу.

Пошто утихне рибљи мрест – дунуће ветар
и заљуљати брест над водом. Са месечином ће
се плићаку реке привући грабљивице.

Икре је и превише, заситиће незване госте.

ПЕПЕО КЊИГА

Летописи горе по подовима кућа.
Плавичаст пламен облизује јеванђеља.
Књиге тврдих корица обложене кожом
нестају са пупољцима пролећа
цветајући у ватри, миришући на
загорело млеко у лонцу,
једва пепео да се познаје.

Ветар сеје прашину са тврђаве,
највише куле отресају малтер –
рупа негдашње библиотеке
за зидовима зјапи.

Групица верника ври у цркви
а мало даље у башти кафе–а
девојчурци славе пунолетство.
Стварност добија изглед кравље балеге.

Свет је ма колико књига
говорило о њему посебан
тек у сопственом оку.

Не отварајте очи, мили моји.

Библиотека је измештена на брег,
са тог узвишења зими светлуца снег
очаравајуће – оном белином оном зеленом
светлошћу фосфора у ноћи
кад се ослобађа из мркине пањева.

ПОКЛОН

У част младенаџа врти се играчка
у ритму рингишпила пободена
у врх торте.

Сватовски поклони изнесени на сто.
Златне виљушке, практични кућни апарати
у картонским кутијама задављени
пред званицама.

БЕЛЕ РУЖЕ

По пољу пала слана,
сребрњаци народне касе сијају
просути уз пут. Мој поглед је то.

А, ипак у њему није све
другачије искри љубав моја.

Чежња за њом најављује
провалу летњег пљуска по зеленом лугу
али то осећање недостаје у дубини затечене слике.

За брежуљцима, за сеницима
и кукурузиштима
разлаже се моје биће.

Сребрне игле пробадају иза ноћи, нежно.
Беле руже јутарње слане, ах, дирљиве
негдашње маске, подижу ново гнездо
направљено у остацима старог.

ПРЕОБРАЋЕН

Сунце има моје очи, руке, ноге. Али сунце
не може да сиђе у бунар са леденом водом.

Ја се и у мркој ноћи кад сунце мине
за обзорјем, сећам сунца.
Што је још занимљивије
и кад зажмуриш опет га видим.

КРТИЦА

На ливади тик уз шуму,
леш кртице почива.
Јадна кртица, где је нашла
место да угине.

Али шта ме се тиче
судбина тог створа,
огуљене и бачене шубаре?

Толико струкова са зрелим плодовима
шумских јагода, има по башти ливаде
гледај њих.

Сунце ослепљује кад му се загледаш у лице.

О, сунце, како си немилосрдно,
сунце, сунце.

У брзини окреће се точак, а онда
отпадне и заврши у јарузи.

ОСТАТИ ВЕРАН

Марини Цветајевој

У праскозорје зађох у ружичњак, а тамо
поче се дружити са мном поветарац тих,
маше ми пред носом, а потом, приви ми
се уз лице, стидљив и нерасцветао гасећи ноћ.

Бели пупољче, најједноставнија чежњо јутра.

И ја сам одбачено длето био
што је резбарило дуборез –
удахњујући посебан ритам уметности.

Очи вртлара, не могу да те виде,
као што то чиним овог јутра ја.
Посао вртлара подређен је дневници –
окопавању ружичњака од раног јутра
скидању биљних ваши са младих пупољака.

Свиће, свиће, да би лепота букнула из таме.

Да би букнула између нас.

Ноћима призивах глас пупољка,
час кад ће ме позвати себи –
дошао сам ти пупољче – кажем –
шта нам ваља чинити сад?

Клањати се нисмо умели ни пред ким.
А такве бацаше у живи креч, одреда.

Ах, Марина, нек те не плаши
баштенско црно камење.

Алатке бачене уз ограду.

ЦРТАЊЕ МЕСЕЦА

Грмови паунова костреше се
са чипком језивих очију по себи –
црних звезда, распуклих смокава,
семенки опалих на земљу.

Пламен црта млад месец.

Јуче ватра, а преко ње ражањ
одраног јагњета окреће се
са роговима на глави.

Јуче, то нисам више ја.

Ни оне кости бачене кроз врата куће,
псима везаним о ланац није моја идеја.

СЕЂА НА РЕЦИ

Свештеник ушушкан чинодејствује
са мантијом скројеном до земље
својеврсни гуштер за лептирима
насрће у цркви нашег села
побожне старице клече
на танкој асури до поднева
пред сувоњавом муштиклом.

Испод пастировог бабурастог носа
куљају стихови светих књига:
како Бог заповеда.

Успаване рибе вода наноси у сеђу.

ИЗБЕГЛИЦЕ

Жути зуби од дувана,
дрворед кленова без лишћа.

Конфисковане краве, овце,
куће са мансардом, шиваће машине сингер
мираз неке ћопаве девојке. Плуг, запрежна кола
кошниције, пролећу небесима.

Накострешена природа: грмови јоргована,
врежа павити уплетена у грању црног глога,
беле шубаре брежуљка преко реке, кровови
напуштене колоније ратних избеглица.

Бели кречни прах спира киша.
док шиваћа машина штетује сенке
кривог дрвећа са запрежних
кола и баца их под себе.

ПРЕКО ГРАНИЦА

Две дојке приљубљене на грудима
на лопатицама средњевековног скелета;
за овај живот, за овај рат.

Уобичајено смењују се ноћ и дан.

Гладна уста изгубљених старица
у раму празних излога у улици
одмах испод „Москве“ хотела
на гласу. Шта да кажем о животу?
Нимало узвишен није живот.

Преко граница, поражене душе
умиру. Пате далеко иза фронта.
Сунце и Месећ, свезани.

Хоће ли ко поверовати ако кажем:
станујем близу протува. У отаџбини
током рата, у чију реч се сумња.
Муљачу грожђа наликује отаџбина.
Отуда уместо вина џури крв
у посуде земљане, око мене:
„Драга мамице – сликам крв са крвљу“.

Подметни главу под јастук,
кад немаш сна, као што поспане птице
главу гурну под крило,
одреди откуда грувају топови,
јесу ли близу, у шта циљају тешки топови?

Јесу ли то породичне куће, има ли у њима
станара; мајки са уплаканим девојчицама

стиснутим у наручју у куту собе;
или у подруму међу кацама.

У Србији за време рата, као у свим лудницама,
без врата, чекао сам да дођу по моју главу,
гранату набијену осамом
пуњену стиховима – расуту у стиховима.

ДОМАЋА ПОЗА

Кривудаџи путеви, мусави ловџи,
за селом задављене кесе по дрвећу.

Ђубришта.

Промаја круни оплату са дотрајалих
зидова салаша. Старинске оргуље окречених
собица музицирају за свет.

Муве златице, лете у потрази за мршом
баченом у јаругу. Нек те не секира
тако стварна слика. Муве се умивају
трљајући предњим ножицама очи.

Ластавице лепе гнезда, од блата
и пљувачке под гредом шупе.

Долете с пролећа, саграде гнезда,
излегу пилиће, а пред зиму оду.
Гнезда остану празна.

Домаћи изглед.

Доба детињства, тако се јасно сећам.
Китњаст, избија цвет ђурђевка из ноћи.
Моје чисто срце које сам био.

СЛЕТ ПТИЦА

Голуби злаћани, голуби гаћани,
бели лепезани, зобају зрневље кукуруза
из моје шаке, калупа једне дојке.

Можда то са небеса трговац огревом,
истоварује црни угаљ баш овде.

ЈЕМСТВО

Казао сам остани будан – како је срце будно?
Опази роморење кише – киша сипи,
пада у таласима са црвеним песком
Африке у себи, бежи у кућу.

Ништа се није изменило, јадни човече,
лудо! То смо ми, јуче цвет, а данас кртоле.
Од исте крви и мяса. Кркљав звижд.

Сусрет за којим чезнемо изван је времена.
Изван светлости, изван тајне.

Дотле се простире поезија каткад,
сводећи живот у тачку. Не мршти се!
Владај се по сопственом узору. И квит.

ЧЕКАОНИЦА

Само што нисам прозван.
Изаћи ће бели анђеол медицинске сестре
и гласно изговорити моје име.

У несмајној гужви најстарији бејах.

Уочи доласка у болницу,
где без пардона саспу болеснику
дијагнозу у лице –
увече након скромне вечере
од два колачића и шоље чаја,
окупао сам тело, обријао лице,
поштруцао длачице из ноздрва.

Сањах одлазак у болницу.
Двориште болнице деценијама запуштено.
Беше то плац облика кутије шибице,
из чијег атара у сну назирем
дрворед зелених јабланова.
Ветар им њише врхове,
метлице избиле из доњег света.

Не, ипак, нисам спавао читаву ноћ.
Чекао сам јутро, а да савладам бол у полусну
шетао сам градом, старинским улицама
поплочаним калдрмом.

У чекаоници пристојно обучени људи.
Жене умотале главе у мараме.
Разабрао сам извесна лица касирки.

Неки су се колебали да се врате кућама,
како се каже са душом у носу.

Још ме не прозивају.
Досад бих већ испио јутарњу
кафу, прочитао новине,
запалио ко зна коју цигарету?

Шта ћу рећи лекару, кад будем ушао унутра?
Зашто живим? Какав осећам бол,
чињеницу да водим самачки
живот – на шта да се жалим?

Опростио сам увреде задобијене од
поквареног човечанства.
У овој ћелији душа моја открива
зашто сам се обрео у чекаоници?
Могли смо избећи стерилност
болнице, укрцати се у трамвај
и сићи на обалу реке – преко пута Ратног острва.
Али и тамо би бол био исти, као и овде.

Откуда долази бол? Из несавршенства?
Из жеље за савршенством?

Глува вајдо.

Мој живот на пропланку,
мој живот изван чекаонице
потопљен у плаветнилу неба,
заслужих.

ЖЕСТИНА БУКЕ

Зађи у простор поезије, незнанче.
Колико различитих богова упознаћеш
изван своје вере. Један одапиње стрелу, други
покреће шиваћу машину.

Диван је простор поезије.

Лежаљка у ваздуху злати се окачена
о грани столетног стабла.
Дешава се да у неком лугу
пева шева, кад јој за то време није
такав је избор преовладао у духу;
поигравања са временом –
мешањем годишњих доба.

Диван простор поезије сликају мастионице.

То је након свега преостало,
провалија негдашњих гласова.

Познавах праве пријатеље у њему.
Одисеја (кога опонаша мањина) што
путоваше морима, јурећи за сопственим репом.
Устанике у предаху борбе сусрех
зајახале на трешњевим топовима.

Диван је простор поезије! Скрасиће се у њему
мисли неког детета. За редом кулаће ред.
Жестина буке, жестина нашег имена.

УЗБУНА

Надлећу нас авиони Ф16
или америчке ракете Томахавк
симболично крштене у народу
„крмаче“ – америчке свиње сипају бомбе
по нашим главама насумице.

Јуче је погинула девојчица –
шест година имајући од живота.
Од детета једва пронађоше шаку
леве руке да сахране.

Али, ми никуда не бежимо;
узвикујем пилотима Ф16
за управљачима металних чудовишта
ми смо свој на своме.

Питам их: шта се добија ако у једном
налету убију хиљаду душа?

Тотални рат, леди крв у жилама.
Гину чобани, јагањци – старице подбочене о штап;
голобради младићи се придружују рајској дружини.

За нама остају разбацане играчке
од људског меса и костију,
брда сланине домаћих животиња.

Јесте ли видели покољ наш,
срушене зграде, цркве,
гипсане анђелчиће преполовљене
детонацијом „Крмаче“.

Како је безобзиран човек?

ЗИМСКА ЈАБУКА

На ободу шуме незнанка
помишља на самоубиство –
сита света коме се ја радујем
плеше поред грана отежалим од снега.
За који час клизнуће преко смета
девојачко тело имитираће
зимске санке. Посекотину смета.

Ах, кад би то било привиђење?
Али, ветар стваран – фијуче.
Од његових удара пуцају стабла
премештајући околу пахуље као робу
на рафовима. То је моје тело.

Мој пут, брег засут снегом
тек део мене у самоћи крштен
за тренутке бљештавих пахуљица.
Девојка са леденим сузама на образима.

Јабука која одолева ветру на грани
пева ником историју моје омражене породице.
То сам ја, писац, убица осредњости.
Девојка која нисам.

Фењер упаљен да утрни
светлост бакарних калемова
поезије пре свега и након свега
засут лаком покривком снега.

ТВРДО КОСМОПОЛИТСКО ГОВНО

Душа комшије у пролазу – трули кромпир;
шта да мислим? Прасице у тору кланице,
певах ти до сора. Кобасице у доколеницама.
Идеје европских сека перса – плесан скороео,
приморавају одважне да их намагарчи.

Имам оштру тестеру – не обожавам
ничију државу, савезе, штрајкове – отаџбину
поготову. Не ту ременицу. Не реденике,
кријумчаре; лудице наших злочина како изгледаш
покуњено сад, са кривим воланом сукње?
Жилава курвице, истрчала из ноћи. Владај се
благо према силницима, ако хоћеш наплатити
туђе часове радости. Диктирај цену.

БЛИЖЊИ

Шалитра цакова ред –
квака благајне неугледна
а, мало даље стругара,
дебла посечена чекају
зубе тестера да их докусуре.

Парница два сељака око међе,
беланац нарави на виделу.
Псовке по списку, цртају речима
крст овог света – ближњима...

Из даљине сребрн талог
се јавља да ме удави,
ненаписана песма поља
хоће да разнежи туђина,
овде, на северу.

Истина моје вере није свлак света,
већ његово криво месо; капуљаче,
маљеви, амерички конгрес, мулаткиње,
иструменти што мекећу попут коза.

ВРАПЧИЈА БАЊА

Тресетиште кључа, о, граде! Врућа лепињо.
Среда пијачан дан, везан на конопцу. Сплав?
Неиспричани манифести израсли као грбе
по стаблима где се не тако давно одиграо мегдан
а по свршетку, скотрљала се нечија глава низ стрмину,
као папуча по багремовом паркету.

Ах, колико мрзех правдати се теби граде?
Пулсирање тресетишта подсећа на астму.
Главне улице, зар само топле леје
нађубрене стајњаком. А иза излога ме неме
посматрају очи кобре наочарке.
На правди Бога песнице плаћеника
погађају ме у нос. Цеди се редослед
непојамних јунака.

AQUVA PASARIS? О, Римљанине,
зар си морао забости мач свој у влажно
тресетиште? Велим да покуља одоздоле
ризлинг бање. Врели дах праотаца.
Спруге атома и ја црна чапља гаџам туда.

О, граде стрпљив пред сливницима.
Исцурећеш иза насипа. Сјај непогоде
испариће у тмици. Гарави Цигани славе
венчања деце, јурећи по језеру
стидљиве лабудове што приликом полетања
пљескају крилима о површину воде.

Расту лишајеви, пеге црње
од ђонова ципела. У пени копњења,

у леси сплетених црвених глиста
нуди се обала. О, граде, послушкуј
како тресетиште бућка у врењу,
избија пара из кур салона.

Aqua pasaris издалека
пре но јој приђеш –
опружена за гредом брега
лежи као цркнути манић.

БЕЛОУШКА

Напустише ме сви. За послом одоше куд који?
Строг, какав иначе јесам, дадиља скоро
вијам празном кућом, од прозора до прозора
зијам, назирући трагове утиснуте на стази
по прабини. Дух ове празне куће ме приморава
да личим на змијче – младу белоушку скотурену
у печком пружу. Одоше, моји синови и кћери –
одоше, одоше.

Откривати свет – срце несталног Бога.
Бљескање кућевних зрака, расипање крхке
антене. И ја у младости видех тај феномен –
како пада до свода, слушајући говор непознатог
спикера: „Вођа, вођа“ – кратак увод а реченица
шкрипи у микрофону.

Испод стакленика штуца струк.
Али, куда отићи из загушљиве конзерве?
На мах ме напустише моји драги
остављајући ми време погодно за читање
стихова или тесање дуга за чабар, будућу оставу
тврдих велија сира. Па, добро, кад је тако.

Самоћа суочава човека, са оним што заиста јесте.
Неурастеник, дебела жива салама пошла у шетњу;
убица – црна шљака посута посред пута.

Одоше синови, просци будућих невеста,
одоше на море; мисли могу против света
водити битку? Мале мишице мисли
куд могу човека да одведу?

Саградио сам што ми се дало. Из тескобе
самоће гори свећа, тројанске историје.

Одоше моји синови и кћери, одоше, одоше.
За послом или уплашени обасјањем ове куће.
Одоше, одоше. Аох, тужни часу: нада – то су само
слике пуцања стакленика у парампарчад.

УСИЈАЊЕ

Та, жарио сам сву ноћ ватру, без сна – опет чарајући угарке. Жарачем чим додирнем џепанице и сенке срљају да нестану на зиду – о, ти трубо сукна, што се развијаш преда мном, донета из древне ваљавице где те вода учини таквом? Да мораш имати век трајања па да мреш? Мислио сам сву ноћ, бацајући поглед на живот досадашњи, па добро као да рекох себи у браду, не од стида, гледајући у пламен ватре: био си и остао сам. Бели јоргован у цвету, на врху клисуре изнад Пека у мају. Чувај ватру.

Јесам ли такоа током ноћи родослов?
Од шупљих главњи врви шума, кријући кукувија безброј. Усијала се табла шпорета, кунем се, да је соба хајдучких дуката попримила сјај. Ај, на свежу коњетину, избијала је пара ватре са рингле. Мој XX век.

Нек ми не верујеш, ти старо сумњало.
Говорих тако о себи у приликама сличним овој ноћи. Нисам узвишен ја већ мој дух натеран од малена да сведочи о свету у сликама скупљеним у албум засвагда. То, што заступам пред Богом, колико знам, прекор је мој стари, и треба да нервира ситна пувала.

У књижевности нисам случајно.
Не мазим социјалистичке метле.
Пишем биће о сасвим обичној ноћи.

Држим чврсто жарач дат ми од старина,
из Елеузине као да је? Пепео се чини ласним ђубривом.
Али, ти ишти пламен. Брат ми га учини красним
поклоном, будући да је талентованији имао дар.

У Хомољу, кован је овај жарач неке ноћи,
сличној овој у којој бдим, прикани. Маштарије
ће поћи напред камо слећу ка неком блудном сину.
Трубе ће клизнути низ зидину, али, остаће свест о томе
како су живели, најбољи међу најгорима.

О, моје будно око, докле си стигло? Прикључити
се штошта може још животу. Рингли. О, љубави,
черечењу плена, јух!

ЗВИЖД – КЛУБЕ

Објави: како нам за сребрну годишњицу брака
са једном змијом уз саму кућу пристигоше
стотине истог рода,
свијајућ се у клубе - како жива крпењача палаца језиком
у парењу? Драга, шапнух са прага, дођи па види
испод свода
куће где се венчасмо чудну свадбу, па упореди.
У страху једва да си рекла све саме шарке.
Отровнице, додах ја, донеси гуњ да прекријем у заносу
камењарке.

Одвајкада се приповеда да људима испод гуња
кад се змије размиле у природу, остаје на дар
драги камен;
тако веле, да је нека девојка видећ их у жбуњу
поступила.
Неки сељак, пак, коњима са репа одсецаше прамен
да би покрио исте такве. Шарене, од главе до репа,
у цик цак ромбове, риђовке.

Узми мој или твој капут и додај
ја ћу га пребацити преко њих,
судбина се мора истерати. Отров њихов,
моја реч, овај пут, мимоићи ће нас.
На буњишту се не сахрањује љубав
ничија. Већ пробушен лонац у коме се готивио,
ред купуса, па ред сланине, а озго поклопац.

Објави: Драги камен не добија свака шуша на
годишњицу,

и наша љубав, гајена досад, подсећа на бистру
кишницу,
у корнету зеленог листа. Потражи у фиоци стола
лисницу,
где пише да се обећасмо једно другом одавно, па увиј
оно што смо били са тим каменом у смотуљак.

Са шаркама ће убудуће друговати
осионије главе но наше – непознати људи,
ја знам, слаба је вајда због њих туговати.
Једни се рађају да би други умрли, буди
сигурна у то. Ова белешка нема намеру да суди
губитницима што се у маховима затекоше у лепоти.

Објави: Пре но постанемо труби –
на сав глас да те чују- труби, труби
крећући се ка вечности, ми не кажемо збогом,
већ видимо се, јер, душе рођене за сусретања јесу
камен чувен по лепоти ми носимо са собом.

ПЛАФОН ПОРОДИЧНЕ БИБЛИОТЕКЕ У МИШЉЕНОВЦУ

Помињем стихове писане руком, у круг око сијалице
песника различитих епоха по плафону: сушичав
студент
писаше их у младости. Наизуст уместо бајалице;
Рилке, позни Гете. Елиот. Паунд. Онда Пастернак.

Скуп читав. О, јадан, ја. О, црна варалице,
крикну отац кад спази чиме се бави његов старији син:
Остави врагове у мраку; ако већ плаћам школарину,
врати се правима, међ законима су два плус два одувек
јасна математика, терпентин за парнице. Па,
наброја богате
адвокате и шта ту сорту занима да би решили спор.

Лекцију саопштену старијем брату упамтих;
строга беше та реч, а мисли, како се гложе
припадаше литератури. Иако ми прилике баш
не држаше страну. Бејаш уз брата. И ту драги, Боже
примих грех на своју душу. Одлука је пала.

Стихови преживеше кресећи плафон.

Вала важнији догађај то би од Ускрса.
Ја бејаш затим упућен да изучавам занат
о двотактним машинама и судба се братовљева понови,
јер, побегох главом без обзира отуд не могавши у дробу
метала и каблова наћи срце. Круг стихова са плафона,
офира куд сам се упутио. Брат је бацио каменчић
у море,
и концентрични кругови се ширише у бескрај.

ВЕЧИТИ ПРИЗОР

Виде ли пријатељу, шта се зби у строгом центру града, пред самим вратима Академије наука и уметности једна куја а око ње чопор паса простором влада допуштајући да се издвоји матори младожења – саме кости.

Ваљда, право првенства прве брачне ноћи у људи и на псећој свадби не попушта, но, поштује, углавном старац се облизује – смуди и паламуди главни на позорници, покаткад бале пљује.

Псећи шупак – нити кост глође нит је другом даје свадба је то прикане, а не секција одељења са спрата не дави, заскочи ако умеш, рекли би у горчини Срби са кујом се као и са женом, опрезно барата – приђи отпозади, шта је? Звонце Академије те буну, то те сврби?

Сабери се, младе керове жестина не издаје; круг се сужава. Режиш бадава, то ти је стрпљење власт си имао но и царева окрутност траје као галама праће. Стубови зграде а око ње окупио се свет вичан навијању, држећи ти страну.

Аух, Богаму! Оде маст у пропаст. Чим зуби запараше маторе уши. Пови реп, па бежи ка председничкој палати.

Спашавај главу. Нека кују груби куцови преотму. По меморандуму и ти си свом тати учинио подлост сличну. Тад си сејао, сад пати. Академија је коначно слободна. Седе главе

напуштају постиђене беду заточеништва.
Паметним, ипак, нек се не праве
кријући се иза затворених врата?

Псећих свадби је било – вечити призор
питоме мечке пред сваком капијом заигра.

Далеко је сунце, пало преко Саве
у тршчар, готово међу кркетаве жабе,
а куја за зидинама Калемегдана и тарабе
поведе поворку с најбољим да се пари.

СЛАБИЋИ

А свете силе, опакије од људи наваљују
грувајућ, ватру огња; димљеног меса смрад,
слабићи то славе надмоћ снаге –
те рат избија грозан наслађујући се масним
оброцима људске врсте исцеђеним у чварке.

Пустити у свету осаму пилоте са каџигама
на глави у свемир да одлуче куд да крену?
Ударци по лоптици тако изгледају. Пинг–понг.
Лоптица се распукла у громаде стења. Страшило.

Кад са запреге претоварене лубеницама,
током вожње са врха товара падне зрела и највећа,
те се расцопа по калдрми, кочијаш једва да се окрене.
Биће других и већих, зна он у башти до сутра.
Тој што је пала колико сутра би на асталу
пресудио нож.

Упитај се куд ово време срља?

МЕНИЦА

Меница доспела на наплату за живот нечији
могу рећи да је. Будући да писах о животима
пријатеља, стављах потпис испод дугова њихових,
наспрам часа рођења и године смрти, од – до.

Могоа сам и сребрном иверју понетом ветром
са периферијских стругара, што да не
и уметности завијања листова у главицу купуса,
или пак, слици заробљене гране у речном леду
без кључаонице бити гарант.

Обешен о појас тканице виси ћок.
На стрниште слећу две шеве, допутовале са небеских
плавети испала зрна класја, да кљуцају.

Мој потпис на меници светлост чини нечитким.

ОБНОВА СВЕТА

Кад оду песници, и замре особен глас,
душо, а ми жалосни, а ми црни покисли
чворци останемо сами, у шта ћемо се поуздати –
од кога учити, шта научити?

Како без градитеља – обновити свет.

Неће ли предели, постати безвредни?
Јабланови, зелени скакавци, црни попци
и смоква, на шта ће личити без њихових речи,
што држаше страну лепоти.

Кад оду песници питаће ко можда:
Куд нестадоше песници?

МУЉАЊЕ ГРОЖЂА

Девојке белих стопала муљају у каџи
слатке гроздове грожђа. Сукње задигле рукама
држећи их у ваздуху. Ускоро ће покуљати
кроз славину слатка шира. Једну од девојака
љубио сам у ноћи, крадом, а кад ме она грицну
зубићима за врат, пожелех да се прихватим чаше.

Но, дуну ветар, протресоше се гране изнад нас;
она се уплаши оџа свог па ужурбано пође кући,
по мраку.

Сад ме је познала и осмехује ми се из каџе;
нуткајући ме да пробам опет младо вино. Иако
јој бејаш близу, на корак, ја проговорих као
да зборим из оне љубавне ноћи кад ме напусти:
са пристојне даљине рекох храпавим гласом:
Немам чашу.

Али девојка се не збуни. Приђи, каза.
Имам је за обадвоје. Пиј из мојих уста.
Најбољи напитаk од свих за човека је ту.

Очи моје, ено облачка. Ено још једног за њим
за тебе драга на небу.

Ах, ти ветре! Враголану без отаџбине,
потајно ти завидим. Проветравао си
градове и земље, љубећи красне деве успут,
а да те нису опазиле. Будилниче, што ме погура
у леђа на ћуприји реке; кад падох и засекох у

брзини образ, видевши млак поточић крви
вина у болу образа.

Ах, ти драга дево, што не допусти да
причам о животу, са цветом босиока
уденутим за уво на гранчици миришљавој.

Хтедох да кажем: човек уме да пати
стварније од Бога.

Наша љубав је шљунак обучен у маховину.

СТАТУЕ

Зашто сте тако наге –
беље од хашиша
од градоносних облака?

Певачице изложене оку публике.

Погледајте како и муљ
на припеци сунца отврдне.

ВЕЖБА

Тело баца сенку за собом, а дух?

Четкица за сапуњање браде.

У зимско јутро теглећим коњима,
пуше се леђа, испаравају као чајник.

Пролаз кроз маглу познајем,
пре сунца провући ћу се туда.

СВИЛЕНЕ БУБЕ

Ларве гусеница увијене у фишек бајатих новина,
учитељ подели ђацима постројеним у учионици.
Из огромне посуде кутлачом за чорбу
сипаше их у фишек као меру.

Ти одвратни сиви црвићи,
шуште у левку хартије.

Кратак курс о узгајању ларви одржао је директор
школе – а потом нас пустише кућама.

У магази – где држасмо со, прекрупу и овас,
обешене цакове, кантар, круњач –
положих ларве гусеница на под,
торбу дудовог лишћа просух близу њих,
а оне утонуше као у какав леш.

Данима потом лутах потесом села
берући зелено дудово лишће.
Ваљало је нахранити гладнице.

Онда је дошао дан, да у тај својеврсни логор
унесем грање и метле, јер, кад се гусенице преједу
оне онда пријањају уз гране лучећи свилу око себе.
За седмицу, бубе окончају задатак.

Ја сам оставио шаку чахура, знатижељан
да видим шта ће се десити.
Чахуре су пробушили бели лептири одлетевши
кроз прозор.

Ваљда и људско тело на исти начин напушта душа.

СВЕТЛОСТ СЛЕЂЕНЕ СУЗЕ

У цик зоре ко сме бити поспан?

Пропустити тренутак док светлост
брише таму са земље,
одагнавајући ништавило
лудост је, тек да знаш,
не мисли да те се тако важан догађај
не тиче.

Патња има смисла,
од зоре, од саме зоре
њена леукемија пупољака ври.

Човек не може бити
стваралачка личност без страха,
казао бих химне, која се и без лудила
може дотаћи.

То стање душе, зови га тако,
којим потврђујемо људскост, подсећа
на спаљивање лешева, реџимо без стида,
дан и ноћ - ноћ и дан, изгубљени свете
јеси ли заиста био бео и леп?

Мртвачка глава старих пријатеља,
сунџа руменог, дави се у мени.

О, сунџе, помишљаш ли
како ће несебична тама вечерас
испљунути у једном даху из уста,
нас - коштицу непознатог воћа.

Светлост слеђене сузе.

ЗЛАТНА ЈЕТРА

Безброј бродова прогуташе мора,
разбијајући их о шиљате стене по ноћи
нерђајућа месечина о влажну ограду
палубе качише се пре потонућа, зашто?

Понекад судбином подсећамо на те
безнадежне лађе – прљаве трговце смолом.

У цик зоре, та гледајте,
докле допире светлост,
очерупани колхозни језик
у паузи реченица крије зубе у вилици,
– шаховске фигуре црно – беле
извађене из лектире плене,
прављене од костију својте.

Ми смо њихова тараба
прикована за пајанту.

Надувен го стомак масно ћебе покрива,
тек, златна јетра постмодерне,
у полуживом телу сакривена.

РАЗБИЈЕН СУД – СЕТА

Могла би то бити грозница дечака
црнпурастог циганчића.
Поспаност носача пртљага за ситнину.

Кружење око бреста осутог цветом
кад почиње да ромори киша. Полазак на реку.

Некад сам орао њиву држећи волове на
поводју пред ојем, док је он стезао у шакама рало,
баш ту испод виса; уз међу осионог кмета.

Сад без милости живу традицију
негдашњег тренутка преоравам.

Написане књиге не говоре о стању
у коме са налазим, ја, можда песник,
једини преостали ледник прекривен
опалим лишћем.

САВРЕМЕНИ УШКОПЉЕНИЦИ

Могу ли у овом часу певати,
бити пролећна реса предата ветру –
минђуша леске тако чиста, о, у страху.
Бачен у гето за сам зид, шта могу
но да слушах недовршене парнице.

Поповске смицалице, превише људске,
орахове љуске падају смрвљене чекићем
уза ме под сто на под.

Певати – све мање ми је до посла тог.
Свет око мене безлична је шерпа
о крвопролићу његовом толико знам.

А, ти човече певај о њему,
чини то да не изневериш себе;
нек речи падају међ оплату од дасака.
Положене на то место саме ће очврснути
и постати јаче од бетона.

Певај о истини. Бездано биће
зна да истина постоји у њему.
Лист мувара оштрији од жилета
тик је уз нас. Зелен звук оргуља.

О, моје очи, шта вам се сме дати –
ено, где крију страшила за дроздове,
а мало даље кад се поглед дигне
види се колиба ушкопљеника –
браће, плодова шумских шипурака.

Ткање магле над реком шта говори?
Не обилази око наплавина, гази преко њих.

Певај, кушај испочетка.
Омашити циљ, некад си умео: да, да.

Размотримо пријатељи положај наш.

Чворци су задављени и обешени о
ногу да висе по ободима винограда.
То сте ви друшкани.

Кос пита – кос одговара покисао на грани.
Бог говори из природе, о природи својој.

Точак се окреће али усред убрзања
заустављам га зарад певања овог
нису у том усијању чиста посла,
немој мислити да због лепоте гину људи.

ЛЕЊА БУБА

Речи простог пука простором лете
за фасадама зграда, пуцњи су то
упућени право у лице, зарђали вагонети
на споредном колосеку железнице.

Оштра пиљевина речи.

Бројанице, расуте бројанице.

Домаћи духови у сталном напону
јуначе се пред слабићима,
танком картонском кутијом политичког система,
из времена – тог и тог!

А, наша плата, награда, шта ли већ,
зар само је иње што се хвата о црепове крова
по слемени штале? Док светли
не имајући куд да нестане
иње мами сунце да га отопи.

Уваљан у песак попут рибе избачене на суво,
дух је, с колена на колено традиционално исти,
гега се покуњен петлић оборене кресте,
куд си кренуо несазнатљиви убицо –
кресни палидрвце, отвори конзерву?

Џичи гелер, посустаје, али џичи
испљувци пијанаца – масни брошеви где – где,
испијена лица светитеља.

Шта имаш од блага при себи пријатељу,
осим радости да си жив?

Спомињи моје име,
о црнци у туници до земље
причај радо.

Плугови преврнути на крају бразде,
подсећају на лење бубе.

ОДРЕЗАК СЛАНИНЕ

Одрезак сланине димљен на буковини
у планини поклања ми православац.

Партизан – четник, несрећа збраћена
у истом телу. Ситни строј за мљење мяса
виси окачен о веригама у мом дому.

Како смо безљудни нас двојица
засели за сто око масног залогаја.
Док пред вратима веје снег
и свака даска у вратима од зиме крчка.

Годину дана бејаш млађи од госта,
ноћас и паркет чујемо пева спорадично,
пуцкета, крчи, кад како.
Личну песму демонстрира.

Наши образи у ћутњи румене,
кувана цвекла постају.

Историја, тај одрезак сланине
скинут са дима буковине бејаше
наше оружје при свећама у ноћи.
Онај мраз из детињства заувек упамћен
што црта патриотски траг природе
по површини јесењих бара.

Одреску сланине недостаје пободена паприка,
да би имитирала снешка белића.

Пред таквим тужним и масним одреском,
чујем ли да ми преко стола саветујеш – пробиј зид.

Олињало ћебе православља пробуши,
ватра нашег срца стварнија је од вере.

Помисли на час у ком се обресмо,
моје лице види, та зар то није вампир твога лица
у сенкама опруженим по столу?

ЖЕНСКИ ТОРЗО ДУБОКЕ ПЕСМЕ

Багремов сув коц, прислоњен о зид штале,
издељан у неко јутро жут да подсећа
на златни зуб испао из циганске вилице
домаћин окренуо наопачке, а јаре бело,
ђаволасто јаре о њега чеше леђа.

У пустом сеоском дворишту шиљат коц
може бити слика, о савременом песнику
обузетом цеђењем свињских
чварака – зар не?

Спорадично мачевање казаљки, у зидном сату;
мливо од кичмених пршљенова голубице,
беле голубице домаћиновог живота,
скитња по светлости, стазом бескраја.

Да би природа резбарила лице
усред зиме у судовима,
чесмама што шапућу – дубоке песме,
наш храпав, наш шкрипући глас.

Ах, како је то ледено, велико кравље виме
бризгало млеко низ бетонски стуб.

Избељен коц, јаре ма колико стварно
не шапнуше: пупољак, осећање, време,
ко је заложиио ћумур стихова.

Домаћин риђобради са испуцалим
длановима од држаљице секире,
од тесања дрвета и времена
то сам ја у пустом дворишту.

Женски торзо дубоке песме.

ТРИМАЛХИОНОВО ДОБА

У вечности, опстајава –
слатко од ружиних латица.

Папагај дресиран да отпоздравља на улазу у радњу,
добродошлицу: – Здраво срце! Ми имамо робу
за сваког купца! Црну робу: јаре рецитије
о боцама пристиглих са пенушавих брда,
о музици коју звижде и реже у ноћи.

КУЛА

Хомоље, црн јеленак са роговима на готовс -
јоргован, златна река са затегнутим жицама гитаре
од спруда до спруда – толика је моја чежња.

Девојка са уплетеним увојцима косе
кикоће се украј пута, мами ме да свратим до ње.

Цветао је јоргован у тај дан.
Стручак цвета китио је њена недра,
миришљав, немиришљав тајна, вај,
душа моја памти како ми је било.

Проћи и уздахнути у самоћи, о мило
време, мандолино мојих година зашто звечиш –
походи ме у свако доба;
као што златни таласи реке протичу под мостом
не уморих се од гледања тог.

Хомоље мирисна ливада, овца калуша
блеји одбегла од пастировог стада,
сто година носталгије, ево,
то сам ја гиздава девојко од некад украј пута
исти онај - песник што себе назива тим именом,
за онај трен никад није касно, јављам се сада!

Ма где била, ето!

Упутније је исповедати се у песми,
но за тако важно питање позивати свештеника у кућу –
живео сам могу то рећи са поносом,

живот је мој наликовао склупчаном змијчету,
белоушки у зеленом врбовом прућу.

Моје су мисли плеле деценијама о теби,
драга невесто, пређу; час сан – час јаву.
Хомољску тугованку, нек момцима
препукне срце од зависти.

Јоргован бехари на образима клисуре,
цвета будећи љубав – пресвету песму.
Незнанко, знаш ли да љубав буде и прође?
Али, моје срце ватра држи,
патња ватре и кад ћутим.

Кад окончам ову песму,
и руина постанем о, да, сав. Не сумњај.
Струк плавог јоргована, цветаће после нас.
Наш живот тако лењо пролази и гасне
у љубави. Каткад погледај у златни
рибњак оног што смо били.

Тамо се још увек уздиже Кула.

Белешка о песнику

Александар Лукић је рођен (1957) у Мишљеновцу, код Пожареваца, Србија.

Објавио је следеће књиге:

У вагону Розанова (Кос, Београд, 1986, за који је добио Бранкову награду),

Оснивач подземне престонице (Заветине, Београд, 1991),

Страшни суд, 1 (Унирекс – КЗ „Владимир Мијушковић“, Никшић, 1991, за који је добио награду Залоба),

Европа („Време књиге, Београд, 1995),

Вампировићи [„Алманах за живу традицију, књижевност и алхемију“, бр. 1, Београд, 1998)],

Брод лудака (Народна књига, Београд, 2001, за који је добио награду „Срба Митић“, 2002), као и

Легенде о рамондама и ружичастом песку месечевог смакнућа (Просвета, Београд, 1991),

У долини зидова (Едиција Браничево, Пожаревац, 2003),

Јастис (Народна књига, Београд, 2007),

Не спомињи ђавола (КОВ, Вршац, 2009) за који је добио награду „Раде Драинац“, 2010. године.

Драму, тј. фарсу *Весела мумија* (ч. „Овдје“, Подгорица, 1998).

Заједно са Б. Младеновићем превео је на српски *Влашке басме* (збирку влашких басама забележених у северо-источној Србији – „Алманах за живу традицију, књижевност и алхемију“, бр.1, Београд, 1998, стр. 58–70).

Објавио је и роман *Маестро пер Пјетро* [Заветине, Београд, 2001, за који је добио награду „Дрво живота”].

Оснивач је и уредник „Алманаха за живу традицију, књижевност и алхемију”.

Александар Лукић је први добитник највише књижевне награде Едиције ЗАВЕТИНЕ – *Амблем тајног писма света, за књигу ЈАСПИС* (2008). Награда је неновчана, симболична, не додељује се само за једну књигу, већ за читав опус, у коме постоји евидентан раст од прве објављене до најновије, тј. награђене књиге. И састоји се у публиковању целокупног књижевног опуса...

У Коло I Библиотеке **Добитници књижевне награде Амблем тајног писма света** објављени су **САБРАНИ РАДОВИ Александар ЛУКИЋ** (ЦД, Заветине, 2008).

ФАРМА ПОСКОКА

У вагону Розанова. Оснивач подземне престонице. Страшни суд (детаљи). *Вампировићи*
(Прва књига сабраних песама)

НЕЕВРОПА. БРОД ЛУДАКА

Европа. Брод лудака
(Друга књига сабраних песама)

ЛЕГЕНДЕ О РАМОНДАМА И РУЖИЧАСТОМ ПЕСКУ МЕСЕЧЕВОГ СМАКНУЋА

Легенде о рамондама и ружичастом песку месечевог смакнућа. У долини зидова.
(Трећа књига сабраних песама)

ЈАСПИС. НЕМУШТИ ЈЕЗИК. ЛИБЕЛА

Јаспис. Немушти језик. Либела
(Четврта књига сабраних песама)

МАЕСТРО ПЕР ПЈЕТРО

Роман. (Пета књига сабраних дела)

ВЕСЕЛА МУМИЈА. КРИВЕ КИКЕ

Драме. (Шеста књига сабраних дела)

О УМЕТНОСТИ БУДУЋНОСТИ

Оглед о богочовечанском реализму и М. Лукићу
(Седма књига сабраних дела)

МИТАРЕЊЕ ЧУДОВИШТА

Интервјуи, огледи, есеји, чланци, препеви. Бездана
уметност (Осма књига сабраних дела)

Живи и ради у Пожаревцу, као директор Центра
за културу и главни уредник *Едиције*
БРАНИЧЕВО. Уредник је часописа *Браничево*.

Садржај

Либела над световима	5
Изгон из наслеђа	6
Марија	7
Покуси петао	8
Трешњев топ	9
Оштра вилица	11
Сечиво	12
Фајронт белог рубља	13
Земаљски посао	14
Брош	15
Вијун	16
Пепео књига	18
Поклон	19
Беле руже	20
Преобраћен	21
Кртица	22
Остат веран	23
Цртање месеца	24
Сеђа на реци	25
Избеглице	26
Преко граница	27
Домаћа поза	29
Слет птица	30
Јемство	31
Чекаонија	32
Жестина буке	34
Узбуна	35
Зимска јабука	36
Тврдо космополитско говно	37
Ближњи	38
Врапчија Бања	39
Белоушка	41
Усијање	43
Звижд – клубе	45
Плафон породичне библиотеке у Мишљеновцу	47

Вечити приказ	48
Слабићи	50
Меница	51
Обнова света	52
Муљање грождја	53
Статуе	55
Вежба	56
Свилене бубе	57
Светлост слеђене сузе	58
Златна јетра	59
Разбијен суд – сета	60
Савремени ушкопљеници	61
Лења буба	63
Одрезак сланине	65
Женски торзо дубоке песме	67
Трималхионово доба	68
Кула	69
<i>Белешка о песнику</i>	71

Савремена поезија
НОВА КЊИЖЕВНОСТ
Књига 33.

Александар Лукић
САВРЕМЕНИ УШКОПЉЕНИЦИ

° ° °

Прво издање, 2010.

Издавач

»Интелекта«

Ваљево, Чика Љубина бб, о14 ° 226 823

За издавача

Аџа Видић

Рецензент

Аџа Видић

Насловна страна

Egidio Castelli: *EMOZIONI non provocazioni*

Штампа

„ВИДИА штампа“ ° Ваљево

Тираж — 500 примерака

Штампано током лета 2010. године

° ° °

СР — Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-14

ЛУКИЋ, Александар

Савремени ушкопљеници / Александар Лукић. — [1. изд.]. —
Ваљево : Интелекта, 2010 (Ваљево : Видиа штампа). — 74 стр. ; 21
см. — (Савремена поезија. Нова књижевност ; књ. 33)

Тираж 500. — Стр. 59–65: Раскошна орнаментика зрачеће речи /
Миодраг Д. Игњатовић. — Белешка о песнику: стр. 72.

ISBN 86-7072-

COBISS.SR-ID

Библиотека

НОВА КЊИЖЕВНОСТ

Савремена поезија

1. Драгана Бабић, Гојко Мијатовић, Дарио Рачић,
Сандра Станић ТУЂА ДЕЦА
2. Небојша Андрић ОБРИСИ СВЕГА ШТО САМ
3. Ана Новаковић ТРИ КОРАКА ДО ФЛАНДРИЈЕ
4. Бранко Јездић Дефа АВЕТНИ МОЛ
5. Данијела Маринковић ОДСЕВ МИМОИЛАЗНОГ СВЕТА
6. Јелена Симић БОЛНА ПРИВИЂЕЊА
7. Витомир Митровић КРУГОВИ ДАНА
8. Бојан Бабић БУКЕ У ПРОЗИ
9. Благоје Ранковић, Бранко Јездић Дефа,
Аца Видић ПЕСНИЧКО БРАТСТВО
10. Наталија Токић ОТВОРЕНА ВРАТА
11. Слободан Секулић ГОВОР СТВАРИ
12. Маријана Петровић ОГОЉЕН БЕСКРАЈ
13. Боривоје Живановић ЗАМОРЕНИ БЕСМРТНИЦИ
14. Новица Перовић СПАВАЊЕ ВАТРЕ
15. Милица Матијевић ДОБРОДОЛАЗИМ У СЕБЕ
16. Нада Петровић ДИВЉА ТРАВА
17. Мира Вуковић ВЕНАЦ ОД МЛЕЧИКЕ
18. Бранка Тодоровић ПОДМИСАОНА СВАНУЋА
19. Нина Булајић НИСКИ ЛЕТ
20. Драган Луковић ИГЛЕНИ ПУТ
21. Чедомир Љубичић ПОНОЋНИ ИЗВЕШТАЈИ
22. Тони Пердић ПОНОЋНЕ ВИЊЕТЕ
23. Милан Н. Симић КРВОТОК МИСЛИ
24. Наталија Токић ТРАГОВИ ДУШЕ и друге песме
25. Мира Вуковић ОРОШЕН МУК
26. Ненад Иванковић МИСЛИХ ЈУЧЕ ДА ЈЕ ДАНАС СУТРА
27. Небојша Андрић ВАСЕЉЕНСКИ БРОД
28. Љиљана Грујић Перић ТАМА И СЕНКЕ
29. Ивана Никчевић КОБРИН ОСМИЈЕХ
30. Чедомир Љубичић ПРАСАК МАЛИХ МИСЛИ
31. Нада Петровић ПРЕКО ПРАГА РЕЧИ
32. Зоран М. Мандић БОГ У ПРОДАВНИЦИ ОГЛЕДАЛА
33. Александар Лукић САВРЕМЕНИ УШКОПЉЕНИЦИ

